

ஆண்டாள் பிரியதர்ஷினி நாவல்களில் தொழில் சார்ந்த பெண்களின் வர்க்கச் சிந்தனைகள்

நா. காயத்ரி

தமிழ்த்தொறை, அரசமகளிர் கலைக் கல்லூரி,
நிலக்கோட்டை

பெண்கள் தங்கள் உரிமைகளை மீட்டெடுத்தக் காலகட்டமானது பிரெஞ்சுப் புரட்சி தோன்றியக் காலகட்டமாகும். அக்காலத்தில் பெண்கள் உற்பத்தி நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டனர். அதன் காரணமாகவே உழைப்பு, நேரம், உரியகூலி, லாபத்தில் பங்கு முதலானவற்றைப் பெறுவதற்கானச் சிந்தனை அவர்களுக்கு ஏற்பட்டு அதன் மூலமாகப் பெண்கள் தொழிலாளர்களின் இயக்கமாகப் பரிணமித்தது. அதன் தொடர் நிகழ்வுகளே ஆண்களுக்கு நிகரான சமத்துவ உரிமை, பாலியல் சமத்துவம் என்பன போன்றவையாகும். பெண்கள் பணியில் ஈடுபடும்போதுதான் வர்க்க உணர்வைப் பெறுகிறார்கள் என்றும் அதன் மூலமாகவே ஆண்களுக்கு நிகரான உரிமைகளைப் பெற்றனர் என்றும், சமதர்மப் பெண்ணியமும் மார்க்சிய பெண்ணியமும் கருதின. கிளாரா ஜெட்கின் என்னும் இரஷ்யப் பெண்மணியே பெண்களின் கிளர்ச்சிக்கு வித்திட்டவர் ஆவார். “பெண்கள் சோசலிசத் தொழிலாளர்களுடன் தோளோடு தோள் நின்று போராட்டப் பணிகளில் ஈடுபடும்போது அனைத்து தியாகங்களையும் சிரமங்களையும் பகிர்ந்துக் கொள்ளத் தயாராக உள்ளனர். அதே நேரத்தில் வெற்றிக்குப் பிறகு அவர்கள் தங்களுடைய அனைத்து உரிமைகளையும் தாங்களே எடுத்துக் கொள்வதிலும் உறுதியாக உள்ளனர்” என கிளாரா ஜெட்கின் உரையில் குறிப்பிட்டார். ஆண்களுக்கு நிகரான அனைத்து உரிமைகளையும் அவர்கள் பெறுவதற்கு உற்பத்தி உறவுகளில் அதாவது உழைப்பில் ஈடுபடுவதே சிறந்தது என்பதாக அக்காலகட்டப் பெண்ணியலாளர்கள் கருதினார்கள்.

அந்த வகையில் பணியிடங்கள் பெண்களுக்குத் தங்களை உணர்வதற்கான இடங்களாக இருந்தன. அங்கு ஏற்படும் நெருக்கடிகளை எதிர்கொள்வதன் மூலம் ஆணியச் சமூகத்திற்கு எதிரான தங்கள் குரலை வலுப்படுத்த முடியும் என்றும் கருதினர். அதன் மூலம் வாழ்வில் முன்னேற முடியும் என்றும் கருதினர். சோசலிச பெண்ணியக் கருத்தாக்கமானது பெண்களை வர்க்க அடிப்படையில் பாடுபடுத்திப் புரிந்துக்கொள்ள நிர்ப்பந்திக்கிறது. பெண்கள் வீட்டில் செய்யும் வேலைகளுக்கு எந்த பயன்மதிப்பும் வழங்காமல் இருப்பதை எதிர்த்ததாகவும் இது அமைந்தது. அன்னே தெவ்ரு என்பார் தாம் எழுதிய கடிதத்தில் பெண்கள் உழைப்பை வீட்டில் செய்தாலும் அதற்குரிய சம்பளத்தைத் தரவேண்டும் என்பதாகக் குறிப்பிட்டார். அவர் ஒரு சோசலிச பெண்ணியலாளர் ஆவார். “வீட்டில் வேலை செய்யும் பெண்களுக்குத் தொழிற்கூடங்களில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்படும் அதே விகிதத்தில் ஊதியம் வழங்குதல்” என்பது போன்ற தீர்மானங்களைச் செய்தார். இத்தகைய சோசலிசப் பெண்ணியக் கருத்தாக்கங்களில் பெண்ணின் குழந்தைப் பிறப்பும் உற்பத்தி நடவடிக்கையாகக் கொள்ளப்படுகிறது. அதற்கான ஊதியமும் பெண்ணிற்கு வழங்கப்பட வேண்டும் என விதிக்கிறது. ஆனால் இத்தகைய நடைமுறை சாத்தியம் மேற்கத்திய நாடுகளிலேயே உருவாகிவிடவில்லை. இந்தியா போன்ற பழம்பெருமை கொண்ட நாட்டில் அதற்கான சவடு கூடத் தெரியாது. ஆனால் வேலையில் சமத்துவம் கேட்கும் பண்பினை இலக்கியங்களில் பதிவு செய்கின்றனர். ஆண்டாள் பிரியதர்ஷினி நாவல்களில் பெரும்பாலான பெண்கள் பணிகளில் ஈடுபடுகிறார்கள். ஆணுக்கு நிகராக வேலைகளில் ஈடுபடுகிறார்கள். அதே வேளை வீட்டு வேலைகளையும் கவனித்துக் கொள்கிறார்கள். வீட்டு வேலைகளை மட்டுமே பெண்கள் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பது போன்ற சொல்லாடல்கள் மூலம் அவர்களது சமவுரிமைக்கு எதிரான கருத்தாக்கங்களும் நாவல்களில் காணப்படுகின்றன.

விடியும் நேரம் நாவலில் விஜயா துணிக்கடையில் வேலை செய்கிறாள். அத்துணிக்கடையின் முதலாளி ராணி விற்பனைப்பணியில் ஈடுபடும் பெண்களை படப்பதிவுக் கருவிகளைக் கொண்டு

கண்காணிக்கிறாள். உரிய கூலி தரப்படுவதில்லை என்ற போதிலும் குறைந்தபட்ச கூலிக்காகவும், பெண்கள் உழைக்கத் தயாராக இருக்கின்றனர் என்பது சுட்டப்படுகிறது. விஜயா திருட்டுக் குற்றம் சுமத்தப்பட்டு வேலையிலிருந்து வெளியேற்றப்படுகிறாள். அப்போதும் அவள் கலங்கிவிடாமல் சொந்தமாக துணிகள் வாங்கி விற்கத் தொடங்குகிறாள். தவிர தனக்கான உரிமையைத் தானே எடுத்துக்கொள்ளும் வகையில் உருப்பெறுகிறாள் என ஆசிரியர் நாவலில் கூறுகிறார். நாவலில் தன் வேலைக்குக் கிடைக்கும் சம்பளம் பற்றி விஜயா

“எனக்குக் கிடைக்கும் சுண்டைக்காய்ச் சம்பளத்தில் ஒவ்வொரு மாசத்தையும் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளுவதற்குள் உன்பாடு என்பாடு என்றாகிவிடுகிறது” (வி.நே. ப-42) என்று கூறுகிறாள். அவள் வேலை பார்ப்பதை விடவேண்டும் என்றும் இரண்டாம் திருமணம் செய்துகொண்டு வீட்டு வேலைகளைக் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று அவளது பெற்றோரால் வற்புறுத்தப்படுகிறாள். அதற்கு அவள் மறுத்து வெளியேறுகிறாள்.

தாம் பார்த்திருக்கும் இரண்டாவது மாப்பிள்ளை பற்றி அவளது அம்மா “மாப்பிள்ளையைப் பார்த்தா அசந்துருவ. ரெண்டு பெத்த ஆம்பிளைன்னே தெரியல்ல... ஆம்பிளைக்குத் தெரியாதுங்கறது நிஜம். ஆணா தோள் உசரத்துக்குக் குழந்தைகள் அப்பா அப்பாந்னு கூப்பிடறச்சே நம்பவே முடியலை. அவங்களை நல்லபடியாகப் பார்த்துக்கறது இனிமே உன் பொறுப்பு. பொண்ணு இப்பவோ அப்பவோன்னு திரண்டு நிக்கிறா... சகலமும் சொல்லித் தாறுதுக்கு வீட்டுல பொம்மனாட்டி வேணாமா அதான் உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணாரு” (வி.நே. ப-64) எனக் கூறுகிறாள்.

இக்கூற்று பெண் வீட்டுவேலைகளைச் செய்யவேண்டும் என்றும் அதற்காகவே ஆண்கள் பெண்களைத் திருமணம் செய்துகொள்கிறார்கள் என்றும் காணப்படுகிறது. பெண்ணின் குடும்பம் பராமரிப்பு எந்த மதிப்பும் தரப்படுவதில்லை. அவளது சுயாதீனத்திற்கும் அது கேடான ஒன்றாகவே முடிகிறது. எனவேதான் கதையில் விஜயா அத்தகைய திருமணத்தை மறுத்து வெளியேறுவதாக நாவலின் கதைப் போக்கினை அமைத்துள்ளார் ஆசிரியர்.

வேடிக்கை மனிதர்கள் நாவலில், ஆசிரியர் வேலை பார்க்கும் சரஸ்வதி தான் சம்பாதிக்கும் அத்தனை பணத்தையும் வாங்கிக் கொள்ளும் கணவனின் அக்காவிடம் இருந்து அடி உதைகளையும் வசைகளையுமே பெறுகிறாள். பெண் என்பவள் வீட்டில் உழைத்தாலும் வெளியில் உழைத்தாலும் கணவனுக்குக் கட்டுப்பட்டு அவன் போடும் எச்சிலை உண்டு வாழவேண்டும் என்பதாக காணப்படும் இந்நாவலில் சரஸ்வதிக்கு எச்சில் உணவு கிடைப்பதில்லை. ஆசிரியராகப் பணியாற்றும் இடத்தில் சுகதோழி சரளா தரும் உணவைதான் உண்கிறாள். வீட்டில் அவள் தண்ணீரை மட்டுமே உணவாகக் கொள்கிறாள். இத்தகைய கொடுமையிலிருந்து விடுபடுவதற்கு அவள் பணியே அவளுக்கு உதவியாக இருக்கிறது. தன் கணவனையும் அவளது அக்காவையும் காவல்துறையில் பிடித்துக் கொடுத்துத் தண்டனை வாங்கித் தருகிறாள். மேலும், விவாகரத்தும் வாங்கி விடுகிறாள். குடும்பம் என்பது கொடுமையானது என்பதை இக்கதை உணர்த்தினாலும் பெண் பணியிலிருக்கும் போது அவள் தன் சொந்தக்காலில் நிற்கிறாள். ஆணுக்கு நிகரான உரிமையைப் பெறுகிறாள் என்பதாக அமைகிறது.

சிகரம் சிலந்திக்கும் எட்டும் நாவலில் தொலைக்காட்சித் தொகுப்பாளினியாக விளம்பர நடிகையாக இருக்கும் காயத்ரி திருமணம் என்ற பந்தத்தையோ கணவன் என்ற உறவையோ எதிர்பார்க்காமல் வாழ்கிறாள். அது அவளது தன்னாக்கமான சுதந்திரத்திற்கு வாய்ப்பாக அமைகிறது. மேலும் குடும்பத்தின் அத்தனை வேலைகளைப் பார்த்தாலும் பிரபா வெளிச்சென்று விளம்பரங்களில் நடித்துப் புகழ் பெறுவதே அவளது ஈடேற்றத்தைக் காட்டுகின்றது. வீட்டு வேலைகள் அவளுடைய சேவையாகவே காணப்படுகிறது. தமிழ்ச் சமூகத்தில் பெண்கள் வீட்டைவிட்டு வெளிச்சென்று வேலை பார்ப்பதையே பணி என்று கருதுகின்றனர்.

ஆண்டாள் பிரியதர்ஷினியும் ஒரு சராசரி தமிழ்ப் பெண்ணையே பாத்திரங்களாகத் தருகிறார். ஆதலால் வீட்டிற்கு வெளியேச் சென்று வேலை பார்க்கும் பெண்களே தன்னாக்கம் பெற்றவர்களாக இருக்கின்றனர். பிரபாவும் அத்தகையவள்தான் என்பதை அவளது தனித்திறமைகளை மறைத்துக் கொண்டு வீட்டு வேலைகளைச் செய்கிறாள் என்று காயத்ரி கூறும் கூற்றில் வெளிப்படுகிறது.

“ரிஷியிடம் பிரபாவை அறிமுகப்படுத்தும் காயத்ரி நீ இவளைத் தெரிஞ்சுக்கணும் ரிஷி, இவங்க பிரபா, காலேஜ்ல எல்லாத்திலேயும் முதன்மைன்னா இவங்கதான்.... கதை எழுதுறது, கவிதை எழுதுறது, நாடகம், நடிப்பு, எழுத்து இப்படி சகலகலாவல்லி... பெரிய எழுத்தாளரா வருவாங்கன்னு

நினைச்சோம்... ஆமா இப்ப என்ன பண்பு பிரபா, சோறு, குழம்பு, காப்பி, டீ, வீடு பெருக்கறது, துணி துவைக்கிறது, பாத்திரம் கழுவுறது, பையனோடு ஆயா இப்படி சகலகலாவல்லி” (சி.சி.எ. ப-119) என்று காயத்திரியும் பிரபாவும் பேசிக்கொள்ளும் போது வீட்டு வேலைகள் தனித்துவமிக்கவை என்பது புலப்படவில்லை.

மாறாக அது சேவை என்கிற வகையிலேயே குறிப்பிடப்படுகிறது. ஆனால் வீட்டின் வேலைகளையும் பணியாக அங்கீகரித்தாலே பெண் தன் உரிமையை நிலைநாட்டியது ஆகும் என்பதை உணரலாம். அவ்வாறான கதைகள் பெரும்பாலும் காணப்படுவதில்லை. பிரபா விளம்பர நடிகையாக உயர்ந்து பிரபலமாகியவுடன் சம்பாதிக்க ஆரம்பித்தவுடன் அவளை வீட்டு வேலை செய்ய உத்தரவு போட்டுக்கொண்டிருந்த அவளது மாமியார் அவளை மதிக்க ஆரம்பிக்கிறார் என்பதாக கதை அமைகிறது. இது அவளது தன்னாக்கமிக்க செயல்பாட்டின் அங்கீகாரத்தை வெளிக்காட்டுகிறது.

சாருலதா என்ற நாவலில் பெண் வேலைக்குச் சென்று தன் சொந்த உழைப்பில் சம்பாதிக்கும் போதுதான் அவள் தன்னை முழுமையாக மதிப்பிட முடியும் என்பதாகக் காணப்படுகிறது. ப்ரேம்குமார் என்கிற பிரபலமான நடிகரின் மனைவியாகப்போவதை அவள் விரும்பவில்லை. ஆனால் அதில் தனக்கான உரிமையைத் தர மறுக்கக்கூடாது என்று சாருலதா கேட்கிறாள். தன்னால் எல்லா வசதிகளும் கிடைக்கப் போகிறதே என்று கூறும் ப்ரேம்குமாருக்கு பதிலுரையாக “அதைதான் சொல்ல வர்றேன். சின்ன வயசிலேயே சம்பாதிச்சு அம்மாவுக்குத் தரணும் கறதுதான். இந்தக் கல்யாணத்தாலே வீடும் பணமும் கிடைக்கும், ஆனா ஒவ்வொரு நாளாய் நினைச்சு ஆசையாய் வளர்த்த என் கனவு நிறைவேறாது” (சாரு. ப-46) என்கிறாள். இது பெண் தன் சொந்தக்காலில் நிற்பதுதான் தனக்குச் சுதந்திரம் என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது. தன் உழைப்பு அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை ஒரு பெண் கோருவதாக இதைக் கருதலாம்.

கனவுகள் கைப்பிடிக்குள் என்ற நாவலிலும் பெண் படித்து வேலைக்குப் போகும் போதுதான் அவளுக்குச் சுதந்திரம் கிடைக்கும் என்பது போன்ற கருத்துப் புலப்படுத்தப்படுகிறது. தீபா, மீனா ஆகியோரின் கதாபாத்திரங்கள் அந்த வகையிலேயே அமைகின்றன. தன் சொந்தக்காலில் நிற்கும் வரை கல்யாணம் செய்துகொள்வதில்லை என்கிற மீனாவின் கூற்றே இதை மெய்ப்பிக்கப் போதுமானதாகக் கதையில் காணப்படுகிறது. ரவிக்கும் அவளுக்குமான கல்யாணம் பற்றி அவள் கூறுகிறாள்.

“ரவி என்ன முடிவெடுத்தாலும் பரவாயில்லை. தொழில் சாதனைதான் இப்ப மனசுக்குப் பெரிசாப்படுது. கல்யாணம் இல்ல” (க..கை. ப-87) இவ்வாறே மீனாவின் அப்பா அவளைத் திருமணத்திற்குக் கட்டாயப்படுத்தும் போதும் பேசுகிறாள்.

எனக்குக் கல்யாணத்துல கொஞ்சமும் ஆர்வமில்லேப்பா.... இந்தத் தொழில் பெரிய ஆளாகணும்... நம்பர் ஒன்னா இருக்கணும். தொலைக்காட்சி மீடியா இன்னும் நிறைய சாதனைகள் செய்யணும். அதுக்குள்ளே கல்யாண விலங்கு மாட்டிக்கிற நினைப்பு எனக்கு இல்லப்பா (க..கை. ப-112) என்கிறாள்.

இவ்வாறு தொழிலில் ஈடுபாடுகாட்டுதல் என்பது ஒரு பெண் தன்னை குடும்பத்திற்கானவளாக கருதுவதிலிருந்து தனக்கான தன்னிலையை உணர்தல். ஆணுக்கிணையான வர்க்கஉணர்வு பெறுதல் என்பதாகக் கொள்ளலாம். அந்தவகையில் மீனா பாத்திரம் வர்க்கஉணர்வை ஆணிற்கு நிகராக உயரும் விருப்பத்தைக் கொண்டதாக அமைகிறது.

தகனம் நாவலில் வெட்டியான் தொழில் செய்யும் ஆண்களுக்கு நிகராகப் பெண்களும் வெட்டியான் தொழில் செய்வதாகக் காட்டுவது பெண்ணாலும் இந்த வேலைகளைச் செய்ய முடியும் என்றபடி அமைகிறது. சின்னப்பொண்ணு தன் தந்தைக்குப் பின் வெட்டியான் தொழிலைச் செய்கிறாள். ஆண்கள் செய்யத் தயங்கும் கடினமான வேலையை அவள் செய்கிறாள். பிணத்தைத் தோண்டும் வேலைக்கு வேறு ஆண்கள் இல்லையென்பதால் அந்த வேலையை சின்னப்பொண்ணுவைச் செய்யச் சொல்கின்றனர்.

“எங்க வேற யாரு இருக்க? இருளப்பன் உடம்பு இன்னந்தேறல்ல. தனவந்தான் மாமியா செத்துடுச்சாம். ரெண்டு நாளாகும் ஊர் திரும்ப நைட் டியூட்டி ஆளுக்குப் பேதியாவுதாம். ராத்திரியே

வரல்ல நல்லவேளை நைட்டு எந்தப் பொணமும் இல்ல. வந்திருந்தா கதை கந்தலாகியிருக்கும். இப்ப நீதான் பண்ணனும். புச் என்ன சார் எப்பவுமே கஷ்டமான வேலைய எந்தலைலத்தான் கட்டுவீங்க. (தக. ப-84)” என சின்னப்பொண்ணு கடினமான வேலைக்குத் தயாராவதாக காணப்படுகிறது. சின்னப்பொண்ணு வேலையில் காட்டும் வேகம் ஆண்களை மிஞ்சுவதாக அமைகிறது.

மேலும், வெட்டியான் தொழிலைப் பற்றிய அவளது கூற்று எந்தத் தொழில்தான் நாறத்தொழில் இல்லை. ஏமாற்றிப் பிழைத்தல், திருடுதல், விபச்சாரம் செய்தல் என்பதெல்லாம் நாறத்தொழில்தான் ஆனால் அதற்கு இந்த வெட்டியான் தொழில் மேல் என்பதாக அமைகிறது.

“அட இன்னா சார் நீங்க இந்த நாத்தம்தான் சோறு போடுது எங்களுக்கு பசியும் பட்டினியும் குடலைத் தின்னுச்சுன்னா என்ன தொழிலு வேணா பண்ணலாம். கோலைக் குத்தம், திருட்டு, அவிசாரி இதெல்லாம்தான் நாறத் தொழிலு, இது புண்ணியத் தொழிலு. என்னா கொஞ்சம் அசிங்கம் பார்க்காமப் பண்ணனும் (தக. ப-84)” என்கிறாள் சின்னப்பொண்ணு. இவ்வாறு ஆணுக்கு நிகராக தொழில் செய்யும் சின்னப்பொண்ணு தன்னுரிமையை நிலைநாட்டுவதாகவே நாவலில் காணப்படுகிறது. பெண்கள் எல்லாம் வெட்டியான் வேலைக்கு வந்துவிட்டால் ஆண்கள் என்ன செய்வது எனக் கதையில் இருவர் பேசிக் கொள்வது இதற்குச் சான்றாகும்.

“பொட்டச்சிங்க கூட வெட்டியான் தெழிலுக்கு வந்தாச்சு. அதுங்களெல்லாம் போட்டி போட்டதா. ஒன்ன மாதிரி ஆம்பிளைங்க என்னத்தைச் சம்பாதிச்சு? என்னடிக் குடும்பத்தக் காப்பாத்த”... என்று இருளப்பன் சின்ராசுவிடம் கூறுவதாக அமைகிறது. இவ்வாறு பெண் தொழிலில் ஈடுபடுவதென்பது ஆணுக்குச் சமமாக உயரும் பாங்கை வெளிப்படுத்துகிறது.

தொழில் சார்ந்து ஒரு பெண் தன் உரிமையை நிலைநாட்டும்போது அவளுக்கு வர்க்கச் சிந்தனை ஏற்பட்டு விடுகிறது. மேலும், உற்பத்தி உறவுகளில் ஈடுபடும் பெண்ணே தான் ஒடுக்கப்படுவதை தன் உழைப்புச் சுரண்டப்படுவதை உணரமுடியும் என்கிற துவக்கக்கால பெண்ணியச் சிந்தனைகளிலிருந்தே சமவுரிமைக்கான தோற்றம் உருப்பெற்றிருந்தது எனலாம். அந்தவகையில் ஆண்டாள் பிரியதர்ஷினியின் நாவல்களில் பெண் சமவுரிமைக்கான விருப்பத்தைக் கொண்டவர்களாக தொழில் சார்ந்து அமைகின்றனர்.